

olnud järrele-tuuljad. Nüüd et küllakubjas
kahjo ja maenitsusse läbbi olli targemaks sa-
nud, siis läks teinma hommikul õige
warra kõrtsi jure, ja tulles sedda kās-
ko kõrtsmikko mele, ja maenitses tedda
tugewaste, selle kāsso järrele ellada: ta
ahwardas ka nobbedaste tåhhele panna,
ja tootas wissist sedda moisas nimmetada,
kui kõrtsmik sedda kāsso piddi ülleast-
ma. — Ehk nüüd küll kõrtsmik needsin-
natsed küllakubja sannad wägga immet
panni, ja ei woiud ärraawada kuida
selle mehhega ni äkkitselt ni suur muutmine
ne olli sündinud; siis arwas ta ommete:
parrem porta kui kahhetsega: sest ta teas
dis, ehk küll moisa wannem wägga helde
ja lahke süddamega mees olli, et ta süsti
kõrwaste õiguse ja sanna kuulmisse pea-
le piddas, ja kibbeda witsadega neid las-
kis nuhhe'da, kes meel temma moistlikkud
kāsjud ülleastid. Se pärrast kui nüüd
rah-

rahwote, wanna wisi järrele, jo hom-
mikul warra ennast kallas totko-koggoma,
ja otse wägga kõrtsmikko peale tikkus, et
ta neile piddi wina andma; siis ei saand
ommete üfeti, ti golest enne lounat waid
iggauks läks nisanimote taggasi, kui ta
olli tulnud. Kõl nende meel olli pahha,
ja nemmad ei woiud mo'sta, mikspärrast
se kõrtsmik tanna ni tigge olli, agga mis
tehha, nemmad piddid ommete jeks kõr-
kaks itma winara aego sama.

Kui Joesep omma wanna wisi järrele
pühhapäwa olli pühhtisend; siis püdis ta
tanna aegsamast kesi ommad asjad tallita-
da; sest ta mõles: „kui ma warramin-
ne kallasse läbbän; ehk ma tabban siis
weel monda inimest selge peaga, kelle-
ga ma wiiksin kõnneleda, ja kes
wiiks minno nimetised wastawõtta ja
aruaawada, las nemmad tullosad on
wehk